

ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΜΥΚΟΝΟΥ

Τὰ παράδεξα γεγονότα ποὺ συνέβησαν στὸ Ἑλληνικὸ νησί, τὰ χρόνια τῆς Τουρκίας. Ὁ χωρικός ποὺ ἐδολοφονήθη καὶ βρυκολάκισσε. Ἀναστάσιος στὸ νησί καὶ τρομπάρα. Ἡ καρδιά τὸ σκοτωμένον. Τὶ ξάναν εἰ πατάδες καὶ εἰ καλόγεροι. Τὰ βασιανιστήρια ἐνὸς νεκροῦ. Φέβος καὶ τρέμος. Φτάνει τὰ χριστιανικά σπαθιά. Ἡ πρόταξι τοῦ Ἀλβανοῦ. Μία μακαβρία σκηνή σ' ἓνα ἀκρογιάλι. Τὸ κάψιμο τοῦ βρυκόλακα, κτλ.. κτλ.

ΡΑΓΕ ἰστάχουν βρυκόλακες ἢ ὄχι : Ὁ Γάλλος ἀγγραφεὺς Τοννεφόρ, ποὺ περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα καὶ προσάντων τὰ νησιά τὸν Κυκλάδων κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουκοκρατίας, διηγεῖται στὸ βιβλίον του «Γαζεϊδί στὴν Ἀνατολή», μιά πολὺ περιεργὴ ἱστορία ποὺ συνέβη στὴ δική μας Μύκονο :

«Υπῆρχε μὰ ἄρ τρεῖς, γούρεϊ ὁ Τοννεφόρ, στὴ νήσο Μύκονο, μὰς σκηθὴ πολὺ παρδάβης ποὺ ἀφορᾶ τὸ ξαναγύρισμα στὸν κόσμο ἑνὸς νεκροῦ ἐνταφιασμένου. Τὰ τέτοιον εἶδος φαντάσματα ὀ βόρεια λαοὶ τὰ ὀνομάζουν β α μ π ἰ ο, καὶ ὁ Ἕλληνας ὀ β ρ υ κ ὀ λ α κ ε ς.

Ὁ βρυκόλακας, γιὰ τὸν ὁποῖον προκείται ἐδῶ, ἦταν ἓνας χωρικός τῆς Μυκόνου, ἀπὸ φριζοῦ του γερνιανῆς καὶ φιλονόικου. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ σημειωθῆ—ὡς προκατατοίμενο σὲ τέτοιες περιπτώσεις—εἶνε ὅτι ὁ χωρικός αὐτὸς θρόβηκε μιά μέρα σκοτωμένος σὲ μιὰν ἐσχολί, ἄγνωστο πῶς καὶ ἀπὸ ποιόν.

Διὸ μέρες λοιπὸν μετὰ τὴν ταφή του, διεδόθη σ' ὅλο τὸ μυχρὸ νησί ἡ φήμη, ὅτι πολλοὶ τὸν εἶχαν δεῖ τὴ νύχτα νὰ περπατᾷ ἐν μεγάλα βήματα, ὅτι ἔβαινε στὰ σπίτια καὶ ἀναποδογύριζε τὰ ἐπιπλα, ἐδῶνε τὰ φῶτα ἢ ἔκανε ἄλλες περιεργὲς ἀσεβειότητες.

Στὴν ἀρχή, οἱ περισσότεροὶ ἐγγέλαιον μὲ τὴ διάδοσι. Σὲ λίγο ὅμως τὸ πράγμα ἄρχισε νὰ γίνεται σοβαρὸ, γιὰ καὶ ἄνθρωποι ἀσιόπιστοι ἄρχισαν νὰ παρανοοῦνται γιὰ τὶς ἀπίστες τοῦ βρυκόλακα. Μεταξὺ αὐτῶν μάλιστα καὶ μισοὶ πατάδες ἐδεβαίοναν τὸ πράγμα, καὶ ἴσως εἶχαν τοὺς λόγους τὸν γι' αὐτὸ.

Ἐγιναν ἀμέσως λειτουργίαι γιὰ νὰ πάψη τὸ κακὸ, ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ δολοφονημένος χωρικός ἐξελκλούθησε τὶς ἐμφανίσεις του, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὶς λιτανεῖαι καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς.

Τότε οἱ προύχοντες τοῦ νησιοῦ μαζὺ μὲ τοὺς πατάδες ἔκαναν μεγάλο συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν ὅτι ἔπρεπε—δὲν ξέρω γιὰ ποῖο λόγο—νὰ περμαίνον νὰ περάσουν 9 μέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ δολοφονημένος ἐτάφη.

Τὴ δεκάτῃ ἡμέρᾳ ἔγινε μιά λειτουργία στὴν ἐκκλησία τοῦ νεκροταφείου, τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦταν νὰ ἐκδιωχθῆ ὁ Διάβολος, ὁ ὁποῖος—ὅπως ὅλοι ἐπίστευαν—εἶχε κλεισθεῖ μέσα στὸ σῶμα τοῦ χωρικοῦ.

Μετὰ τὴν λειτουργία ἐξέβησαν τὸ πτώμα τοῦ χωρικοῦ, τὸ ἀνοίξαν τὰ στήθη καὶ τοῦβγαλαν τὴν καρδιά.

Τὸ πτώμα ἔβγαζε μιά ὀσμή ἀνεύφορη, καὶ γιὰ νὰ τὴν καταπνεῖον ἔκαμαν διαρκῶς λιβάνι. Ἀλλ' οἱ καρνοὶ τοῦ λιβανίου, ἀνακατεμένοι μὲ τὴ θρωμά, τὴν ἐδυναμώναν, καὶ ἔξάλισε φαίνεται τοὺς παρισταμένους στὴν τελετὴ αὐτὴ σὲ τὸποῦ θαυμῶ, ὥστε πολλοὶ ἐδεβαίοναν ὅτι ἀπὸ τὸ πτώμα ἔβγαυε καί... καπνὸς !

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παρισταμένους ἐδεβαίοναν ἀκόμα ὅτι τὸ αἷμα τοῦ διστυχημένου αὐτοῦ νεκροῦ ἦταν... ῥοῦ. Ἄλλοι δοκίμαζονταν εἰς τὸ πτώμα ἦταν ἀκόμα ζεστό, πράγμα ποὺ ἀπέδειχνε, κατὰ τὴ γνώμη τους, ὅτι μέσα του εἶχε κατοικοεδρεύσει ὁ Διάβολος.

Συγχρόνως ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι παρακολοῦθησαν τὴν κηδεὶα τοῦ χωρικοῦ ἐδεβαίοναν πῶς εἶχαν παρατηρήσει εἰς τὰ μέλη τοῦ πτώματος δὲν εἶχαν σκληρυνθῆ καὶ εἰς διατηρούσαν τὴν εἰκαμψία καὶ τὴν ἀλύπτητα ζωντανῶ ἀνθρώπων.

Οἱ Μυκονιάτες—συνεχίζει ὁ Τοννεφόρ—ἐζήτησαν καὶ τὴ δική μας γνώμη γιὰ τὰ φαινόμενα αὐτά. Τοὺς ἀπαντήσαμε τότε ὅτι, ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον δὴδεν ὀδδῖνο χροῖμα τοῦ αἵματος, ἐμεῖς δὲν ἐδβλαμε παρά ἓναν αἰματώδη πολτὸ, ἄσομερῶ. Ὡς πρὸς τὴν θερμοτῆτα τοῦ πτώματος καὶ τὸν καπνὸ ποὺ ἔβγαζε, ἐπροσπαθήσαμε νὰ τὰ ἐξηγήσουμε ὅπως μποροῦσαμε καλύτερα, χωρὶς νὰ προσκορῖσουμε στὴν ἐρεθισμένη φαντασία τῶν ἀνοηφόρων νησιωτῶν.

Μὲ ὅλες ὅμως τὶς ἐξηγήσεις μας, ἐκεῖνοι ἀπεφάσισαν νὰ κἀ-

ψων τὴν καρδιά τοῦ νεκροῦ. Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ἐκαψαν πανηγυρικῶς τὴν καρδιά, ξανάβησαν τὸ πτώμα καὶ ἔβγαλαν ἦσχιον ἀπὸ τὸ Νεκροταφεῖον.

Ἄλλ' ὁ βρυκόλακας—ἐξακολοῦθεῖ ὁ Τοννεφόρ—παρ' ὅλα ταῦτα, δὲν ἔπαυε νὰ φανερόνεται καὶ νὰ πειράζη τοὺς κατοίκους. Ἐλεγαν ὅτι εἶχε δεῖσει μερικοὺς, ὅτι ἔσπασε πόρτες καὶ παράθυρα, ὅτι ἔσκαζε ρούχα, ὅτι ἀδειάζε κανάτια καὶ μπουζάλια. Ἰδιαιτέρως τὸ τελευταῖο αὐτὸ γινόταν πολὺ συχνά. Φαίνεται ὅτι ὁ βρυκόλακας ἐδουλοῦσε πολὺ, γιὰτὶ δὲν ἐσεβάσθη παρά μόνον τὸ σπῖτι τοῦ Προξένου, ὅπου ἐμένεμα.

Ἡ φαντασία ὅλων τοῦ κόσμου εἶχε ἐξεγερθεῖ ἀπὸ τὶς διηγήσεις αὐτές. Τὰ δυνατώτερα μυαλά εἶχαν γίνει ἐνοχλάτο, ὅπως καὶ ὁ κοινὸς κόσμος. Ἐνα εἶδος ἐπιδημίας ἐγκεφαλικῆς εἶχε πιάσει ὅλο τὸ νησί, μιά ἐπιδημία ἐπίσης ἐκινδύνου, ὅπως ἡ μανία καὶ ἡ λύσσα... Οἰκογενεῖς ὀλόκληρες ἄρχισαν ν' ἀφῖνον τὰ σπίτια τους καὶ νὰ κοιβαίνον τὰ κρεβάτια τους στὸ βιαθφῶρ, γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα. Καὶ δὲν μιλοῦσαν παρά γιὰ τὸ βρυκόλακα καὶ τὰ κατορθώματά του...

Οἱ φανατικώτεροι ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἐξήγοῦσαν ὅτι τὸ κακὸ ἀφῆλετο στὸ ὅτι κατὰ τοὺς ἐξορκισμοὺς εἶχε παραλειθεῖ τὸ σπουδαιότερο. Δὲν ἔπρεπε, ἔλεγαν, νὰ γίνῃ ἡ λειτουργία, παρά μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῆς καρδιᾶς τοῦ πτώματος, καὶ ὄχι προητέρα, ὅπως ἔγινε. Ἄν ἐφρόντιζαν νὰ μὴ συμβῆ τὸ πρῶτον αὐτὸ, ὁ Διάβολος, ἔλεγαν, θὰ εἶχε διωχθεῖ ὀστικῶς ἀπὸ τὸ πτώμα καὶ δὲν θὰ ξαναγινονταν περὶ. Ἐνῶ, ὅπως ἔγιναν τὰ πράγματα, δόθηκε καιρὸς στὸ Σατανὰ νὰ φῆγῃ κατὰ τὴν λειτουργία καὶ νὰ ξαναγινῆ ὕστερα !

Μὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοὺς, ἡ ὑπόθεσις τοῦ βρυκόλακα τῆς Μυκόνου ξαναγύρισε στὸ ἴδιον σημεῖον ἀπὸν καὶ κατὰ τὶς πρῶτες ἐμφανίσεις του, μετὰ τὶς ἴδιες δυσκολίες νὰ δοθῆ λύσις καὶ ἦσχια.

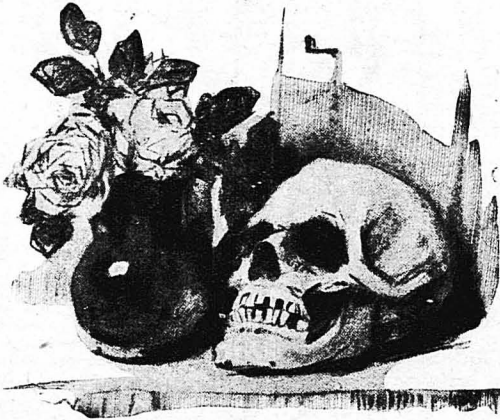
Πρῶτα καὶ ἄραδν οἱ νησιώτες συζητοῦσαν συμβούλια. Στὴν ἀρχὴ ἔγιναν λιτανεῖαι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες. Ἐπειτα ὑποχρέωσαν τοὺς πατάδες καὶ τοὺς καλόγερους νὰ νηστεύουν τρεῖς ἡμέρες, καὶ τέλος ὅλοι οἱ κληρικοὶ ἐγύρισαν τὰ σπίτια μετὰ τὴν λεγόμενη ἀγιαστοῦρα καὶ ἐφρόντιζαν μὲ ἀγίασμένο νερὸ.

Σὲ μιὰ τέτοια γενική προκατλήψη—συνεχίζει ὁ Τοννεφόρ—ἐλάβαμε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ποῦμε τίποτα: γιὰτὶ ὄχι μόνον θὰ μὰς ὀνόμαζον γελιούς, ἀλλὰ καὶ θὰ μὰς κακομεταχειρίζονταν ὡς ἀπίστους.

Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ξαναρθῆ στὰ λογικά του ἓνας ὀλόκληρος λαὸς; Κάθε μέρα λοιπὸν ἀκούγαμε καὶ μιά κινουόγια κομική διήγησι γιὰ τὸ βρυκόλακα, στὸν ὁποῖο ἐφόρτωναν τὰ ποὺ ἀποτροπῆα ἐγκλήματα. Ἐν τούτοις, ἐμεῖς στοὺς προύχοντες καὶ τοὺς κληρικοὺς τῆς Μυκόνου εἴπαμε ἀρκετὲς φορὲς ὅτι στὸν τόπο μας, σὲ τέτοιες περιστάσεις δὲν παραλείπαμε νὰ στήσουμε καὶ καρτέρη, γιὰ νὰ ἴδομε τέλος τὴ συμβαίνει. Οἱ Μυ-

κονιάτες ἀκολοῦθησαν τὴ συμβουλὴ μας, παραφύλαξαν, ἔπαυσαν μερικὰ ὑποτα ὑποκειμενα—μὲ σῶμα; καὶ ὀστὰ ἐνοῦται—τὰ ὀποῖα ἀναμφιβόλως δὲν ἦσαν ἔξεν προὸς τὰ συμβαίνοντα. Γρήγορα ὅμως οἱ συλληφθέντες ἀπελύθησαν, ἐπειδὴ δὲν ἀπεδείχθη ἀρκετὰ ἡ ἐνοχὴ τους. Διὸ μέρες ἀργότερα, τὰ ὄργια τοῦ βρυκόλακα ἐανάρχισαν. Ἀδειάζε τώρα κυρίως τὰ θαρῆλια τοῦ κροσποῦ ἐκείνων ποὺ ἦταν ἀρκετὰ ἀνόητοι, ὥστε ν' ἀφῖνον τὰ σπίτια τους ἔρμηκα καὶ νὰ ξενυχτοῦν στὰ χωράφια! Γι' αὐτὸ, ἔγινε ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθοῦν ἡ λιτανεῖαι καὶ οἱ ἐξορκισμοί...

Μιά μέρα, τὴν ὄρα ποὺ οἱ πατάδες, κρατώντας ἀναμμένες λαμπάδες, ἔβησαν εἰς τὴν συνηθισμένης εὐχῆς—ἀφοῦ προηγουμένως εἶχαν καρφωθεῖ δὲν ξέρω πόσα σπαθιά στὸν τάφο τοῦ βρυκόλακα, τὸν ὁποῖον ἐξέθαβαν τρεῖς ἢ τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα, κατὰ τὶς φαντασιοπληξίαις τοῦ πρώτου τυγχόντος—ἔνας Ἀλβανός, ποὺ παριστῶτο ἐκεῖ, παρετήρησε μὲ ὕψος δόκτορος, ὅτι ἦταν γελῖοι νὰ μεταχειρίζονται στὴν περίστασι αὐτὴ σπαθιά χριστιανῶν:—«Δὲν βλέπετε, ἔλεγε, κοιτοὶ ἄνθρωποι, ὅτι τὰ σπαθιά αὐτὰ σχηματίζονται στὴν λῶθὴ τους σταυροῦ, ὁ ὁποῖος ἐμποδίζει τὸ Διάβολο νὰ βῆγῃ ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ; Πρέπει νὰ μεταχειρισθῆτε καλύτερα Τουρκικά σπαθιά. —Αὐτὸ εἶπε! ἀπάντησαν οἱ Μυκονιάτες.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GABRIEL FAURE

Η ΦΡΙΚΤΗ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

ΡΓΑ και θλιμμένα ἀπλώνονταν τὸ φθινοπωρινὸ βράδυ.

Ὁ Ζάν περπατοῦσε ξεαλλος, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ κήπου, ὁ ὁποῖος περιέβαλε τὸ ξεροχικό του σπίτι.

— Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, ψιφίτζες, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ μάθω. Καλύτερα νὰ δεβαιωθῶ παρὰ ν' ἀμφιβάλλω καὶ νὰ βασανίζουμαι ἔτσι. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἔχω μιά ἀποδείξι. Θεέ μου!... Πόσο ὑποφέρω!... Πόσο πονῶ!... Ἀχ, ἄς μὴν ἦταν ἀλήθεια, Θεέ μου!... Ἀς

μὴν ἦταν ἀλήθεια...

Ἦταν τότε ἀρχεῖτος καιρὸς τοῦ ὁ Ζάν ἐλάβαινε διάφορα ἀνόνημα γράμματα, στὰ ὁποῖα τοῦ ἔγραφαν, διὰ κάθε βράδυ, διὰν αὐτὸς ἀποκρίσε στὴν πόλι μὴ ὑποθέσειε του, ἔνας ἀγνωστος νέος ἐμπαινε μέσα στὸν κήπο, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ τηροῦσε στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς τσαρῆσας.

Στὶς ἀρχὲς ὁ Ζάν δὲν ἔδωκε σημασία στὰ γράμματα αὐτὰ. Πῶς ἦταν δυνατὸν ἡ γυναῖκα του, ἡ λατρευτὴ τὸν Ρίτα, ἡ ὁποία τὸν ἀγαποῦσε ὅπως καὶ τὴς πρώτες μέρες τοῦ γάμου τους, πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ εἶνε τόσο ὑποκρίτρια, τόσο ἐλεεινὴ!...

Πῶς μπορούσε ποτὲ ἡ γυναῖκα αὐτῆ τοῦ τῆ θεωροῦσε τόσο ἀγνή καὶ τόσο τίμια, πῶς μπορούσε νὰ εἶνε ἀπιστῆ!... Τὰ τρυφερὰ λόγια ἀγάτης καὶ τοὺς ὀρκους τοῦ τοῦ ἔλεγε, πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ τὰ λέη καὶ σ' ἕναν ἄλλο!...

Ἄ, ὄχι, ὄχι, δὲν ἦταν δυνατὸν αὐτὸ. Ἦταν ψέμμα... Ἦταν φριχτὸ ψέμμα... Ἡ Ρίτα ἦταν ἀγνή, καὶ πιστῆ, ἦταν ἀμεπτῆ. Ἐξ ἄλλου, ὅσα τὰ ἀνόνημα γράμματα ποὺ ἐλάβαινε ὁ Ζάν προερχόντουσαν, ὅπως ἔδειχνε ὁ γραμμικὸς χαρακτῆρας, ἀπὸ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἀπὸ κάποια γυναῖκα.

Τόση κακία, τόση μοχθηρία καὶ ἀνανδονία δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ προέρχονταν πράγματι ἀπὸ τὴ μαθη ψυχῆ μιάς γυναίκας ἡ ὁποία ζήλευε τὴ Ρίτα, καὶ ἔπιθυμοῦσε τὴν καταστροφή τῆς εὐτυχίας αὐτῆς... δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ καταλάβη κανεὶς ἀπὸ...

Κι' ὅμως, σιγά-σιγά, ἡ ἀμφιβολία, σὺν ἕνα δηλητηριώδῳ σκοπότειν ἀργῶ-ἀργῶ, σταγόνα πρὸς σταγόνα, ἀλλ' ἀσφαλῶς, κυριεψε τὴν ψυχῆ τοῦ Ζάν, φαρμάκωσε τὴν ὑπαρξί του ὅλη.

Κι' ἔβαλαν ἀμέσως σὲ ἐφαρμογὴ τὴ συμβουλή τοῦ Ἀλβανού, ἀλλὰ καὶ πάλι χωρὶς κανὲν ἀποτελεσμα...

Ὁ νησιώτες, μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀποτυχίες, τὰ εἶχαν χάσει πάλι καὶ δὲν ἤξεραν ποῖον ἅγιον νὰ ἐπικαλεσθῶν γιὰ νὰ λάβουν τὰ θέσπια τους, διὰν ἔξαρνα, μιά μέρα, γενικὴ βοή σηκώθηκε σὲ ὅλη τὴν πόλι τῆς Μικόνου. Ἐλξε ἀπορασσειε, ὁποῖς μάθαμε, νὰ καὶ ὁ θρηκόλακας διόκληρος.

Ἄν γινόταν αὐτὸ, ἔλεγαν οἱ Μικονιάτες, ὁ Τρισκαράτος δὲν θὰ εἶχε πάλι τοῦ νὰ χροθί.

Ἦταν ἀνάγκη λοιπὸν νὰ καταφύγουν στὸ τελευταῖο αὐτὸ μέσον, γιὰτι ἔξ αἰτίας τοῦ ζωντανοπεθαμένου ἐκινδύνευε νὰ ρημύξη ὅλο τὸ νησί, ἀφοῦ μερικὲς ἀπὸ τὶς εὐπορότερες οἰκονόμιες ἔφυγαν καὶ ἄλλες ἐτοιμάζονταν νὰ μμηθῶν τὸ παραδεινιά τους, μεταναστείνοντας σὲ ἄλλα νησιά τῶν Κυκλάδων, ποὺ δὲν εἶχαν θρηκόλακας!...

Ἀπεράσσαν λοιπὸν νὰ μὴ διατάσαν καθόλου. Καὶ τὴν ἴδια νύχτα, σὲ μίαν ἔρημη ἀκρογυλιὰ τοῦ νησιού ἔμαζεσαν ἄρθρα ξύλα, ἀγκάθια, κισσάμι, ἄναφαν μιά γιγαντιαία φωτιά καὶ μὲ ψαλμοδιες καὶ ἐξορκισμοὺς μετέφεραν ἐκεῖ τὸ πῶμα τοῦ θρηκόλακα καὶ τὸ ἔριξαν στὴ φωτιά!...

Εἴμαστε παρόντες, λέει ὁ Τουρνεφόρ, στὴ μακάβρια αὐτὴ σκηνή. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ, χειμωνιάτικη, Πρωτοχρονιά τοῦ ἔτους 1701. Ἡ γιγάντια φωτιά ἔβρινε κόκκινες ἀνταυγίες στὸ Αἰγαῖο, τὰ ξύλα ἔτριζαν, καὶ στὴν ἀπόμακρη σκορλιζόνταν μιά ἀλαῖα δόση καιωμένης πίσσας καὶ φημιζόμενων σαφιδιών...

Γρήγορα τὸ πῶμα ἔγινε στάχτη, καὶ ὁ ἀνεμος τὴ σκορλοῦσε στὴ θάλασσα...

Ἐγρησάμε στὴν πόλι. Ἦσαν ὅλοι εὐχαραστημένοι, σὺν νὰ εἶχε φύγει ἕνας θραγῆς ἀπὸ τὸ στήθος τους.

— Ὁ Σατανὰς τὴν ἔπαθε γιὰ καλὰ τὴ φορὰ αὐτῆ! ἔλεγαν.

Ξαναγύρισαν ὅλοι στὰ σπίτια τους, καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἀκούστηκε κανένα παράπονο γιὰ τὸ θρηκόλακα. Ὁ Μικονιάτες ἔπιναν πάλι εὐχαραστημένοι τὸ γλυκόποτο κρασί τους καὶ τραγουδοῦσαν σατυρικά τραγοῦδια ποὺ γελιοποῦσαν τὸ θρηκόλακα!...

Ἄν ἀληθινὰ, τὸν ἀγατοῦσε ἡ Ρίτα; Ἄν, μολοντοὶ φαινότανε τόσο ἀθῶα, ἦταν μιά ὑποκρίτρια, μιά παλινγοναῖκα!...

Πῶς θὰ μπορούσε ὁ Ζάν νὰ δεβαιωθῆ γι' αὐτὸ; Ἐρχετο, τέλος πάντων, νὰ δεβαιωθῆ, νὰ ἔξη μιά ἀποδείξι!... Καὶ θὰ τὴν εἶχε...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὸ ὁ Ζάν ἀποχαιρέτησε τὴ Ρίτα, λέγοντάς τῆς διὰ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ μεινῆ στὴν πόλι ἐπὶ δύο μέρες τουλάχιστον γιὰ μιά πῶλη σπουδαία ὀθόνη του.

Ἡ Ρίτα εἶχε διακρίσει καθὼς τὸν φιλοῦσε καὶ τὸν ἀποχαιρέτοῦσε. Κι' ὁ Ζάν δεγμόνως τὰ φιλῶ καὶ τὰ χάρδια τῆς, σκεφτόταν: «Ἄραγε εἶνε ἀληθινὰ τὰ δάκρυά τῆς, κλαίει γιὰτι γέφυγω, ἢ κλαίει ἀπὸ χαρὰ, μὲ τὴ σκεπὴ διὰ θὰ εἶνε ἐλευθέρη ἐπὶ δύο μέρες καὶ δι!...» Ὁ τρομερὴ ἀμφιβολία, φριχτὴ ὀπορῆ!...

Ὁ Ζάν ἔφυγε. Πέφασε διόλωση τὴ μέρα μὲ φίλους του, καὶ τὴ νύχτα, ἀργά, γύρισε στὴν ἔξοχί, στὸ σπίτι του, καὶ τρύτωσε στὸν κήπο. Κράντηκε ἐκεῖ ἀνάμεσα σὲ μερικὸς πυκνοὺς ἀνθισμένους θάμνους. Ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ δρισόταν εἶδε φῶς στὸ δωμάτιο τῆς Ρίτας. Ὑστερα εἶδε τὴν γυναῖκα τὸν ν' ἀνοίγη τὸ παράθυρο καὶ νὰ κινῆται γιὰ μερικὲς στιγμὲς στὸν κήπο. Ἐπειτα μῆκε πάλι μέσα γιὰ νὰ γδοθῆ καὶ νὰ κοιμηθῆ ἴσως καὶ σὲ λίγο τὸ φῶς ἔδωσε. Μὰ ἡ Ρίτα δὲν εἶχε πλαιγῶσει. Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ξαναγύρισε πάλι στὸ παράθυρο μὲ λυμένα τὰ ὄφρια τῆς μαλλιά καὶ ποσμένα στοὺς ὄμους τῆς.

Στάθηκε μιά στιγμὴ στὸν ἐξώστη καὶ ξανακίνησε μέσα.

Ποῦ εἶχε πάει; Τὶ νῆκανε ἄραγε τὴ στιγμὴ αὐτῆ; Περιέμινε τὸ φίλο τῆς; Ποῖος ἦταν; Τὸν ἀγατοῦσε πολὺ; Ὡ, βέβαια, κάποιον περιέμινε. Ἄλλως δὲν θάβρινε τὸ παράθυρο ἀνοχτῶ, αὐτὴ ποὺ ἦταν τόσο δευλι τὴ νύχτα. Ἀχ, πόσο ἤθελε ὁ Ζάν νὰ ἰδῆ ποῖος ἦταν ὁ φίλος τῆς. Πῶς λαχταροῦσε νὰ ἰδῆ ποῖος εἶνε αὐτὸς ποὺ τοῦ κλέβει τὴν τιμὴ του καὶ τὴν εὐτυχία του.

Ἡ ὄρες περνοῦσαν καὶ κανεὶς δὲν φαινότανε. Μεσάνυχτα χτύπησαν. Ὁ Ζάν σηκώθηκε καὶ κάθισε σ' ἕνα κέρνον πάγκο. Ἐλξε ἀρχίσει νὰ χύνη τὴν ἕπομονή του. Τ' αἰτία του βούζων.

Ἄξαρνα μιά ἰδέα πέφασε ἀπὸ τὸ νοῦ του. Τὴν ἀποδείξι ποὺ ζητοῦσε θὰ τὴν εἶχε ἀμέσως, καὶ αὐτοῖα μιά ἀποδείξι ἀναμφισβήτητη. Τὶ ἀνόητος ποῦ ἦταν νὰ μὴ τὸ σκεφθῆ ἀπὸ πρὶν!

Ὁ ὀρθανὸς εἶχε σκελαστῆ τώρα μὲ σύννεφα. Ἡ νύχτα ἦταν κατάνομη. Ἦσαν ἀδύνατον νὰ διακρίνη κανεὶς ἕνα πρόσωπο μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι. Κι' ὁ Ζάν, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔβαλε τὸ σχέδιό του σ' ἐτέργεια. Πῆγε σιγά-σιγά ὄς τὸ σπίτι, καὶ ἀνέβρισε, χωρὶς νὰ κινή θροῦθο, στὸ χαμηλὸ ἐξώστη ὅπου θρισκότανε τὸ δωμάτιο τῆς Ρίτας.

Κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὴν διέκρινε νὰ κοιμῆται, ἐπαλμομένη στὸ κρεβάτι. Κοιμῶταν! Γιατί!... Θὰ τὴν εἶχε πάει ὁ βίανος ἴσως ἐνῶ περιέμινε τὸ φίλο τῆς.

Ὁ Ζάν ἔβρισε ἐλαφρῶ. Ἡ Ρίτα θ' ἄκουγε τὸ δῆξιμο, θὰ νόμιζε πῶς ἦταν ὁ φίλος τῆς, καὶ θὰ τὸν φώναζε μὲ τὸνομά του. Ἐτοῖ ὁ Ζάν θὰ μῆταν τέλος. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ.

— Ἐγὼ εἶμαι, Ρίτα! ψιθύρισε μὲ φωνὴ ὑπόκοφη.

Ἡ Ρίτα ζήτησε.

Ὁ Ζάν ἀγωνιῶντας περιέμινε ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομα ποὺ θὰ προέφταν νὰ χεῖλι τῆς γυναίκας του.

Μὰ δὲν ἄκουσε, παρὰ μιά κραυγὴ τρόμου, ὕστερα ἡ λάμψη ἐνὸς προβολισμοῦ ἀστράψε ἐπὶ τοῦ τοῦ καί σοματίστηκε κάτω νεκρὸς!...

Στὸν κρότο τοῦ προβολισμοῦ καὶ στὶς φωνὲς τῆς Ρίτας ἔβρισε ὁ ὑπέρτες. Ἄναφαν τὸ φῶς.

Ἡ Ρίτα βῆκε στὸν ἐξώστη μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. Ποῖον εἶχε προβολιστῆ; Κανένα νεκροκλέπτη, ἀσφαλῶς. Ἄξαρνα τὸ βλέμμα τῆς ἔπαιε

πάνω στὸ Ζάν. Ἐτοῖ καθὼς ἦταν βίανος τὸν γνώρισε ἀμέσως. Ἄφθονο ἀμα ἔτριξε ἀπὸ τὸ στήθος του...

Ἡ κατόχη γυναῖκα ὀριχτε ἀπάνω του κλαίγοντας ἀπελπισμένα. Ἐλξε σκοτόσει τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν λατρετὸ τῆς Ζάν!... Ἦταν τρομερὸ, τρομερὸ!... Καμιά ὑποψία δὲν περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό τῆς γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἐπιστορη τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ τὴν παρσούα του στὸν ἐξώστη. Τὸ μυαλό τῆς γύριζε, θρηνοῦσε ἀπελπισμένα: — Ζάν!... Ἀγάτη μου!... Συγχώρεσε με!...

Ἄξαρνα ἀντίκρυσε πλάι τῆς τὸ περιστρωφ, μὲ τὸ ὄνομα εἶχε προβολιστῆ τὸ σέξυγο τῆς. Τὸ ἄραζε μὲ μανια καὶ πρὶν οἱ ὑπέρτες προεφτόσαν νὰ τὴν ἐμποδίσουν, στήριξε τὴν κνήμη του στὴν καρδιά τῆς καὶ προβολιστῆ... Ἡ σφάρα τῆς τρύπησε τὴν καρδιά. Ἐνας ὀργχος βῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς καὶ σοματίστηκε πάνω στὸ πῶμα τοῦ ἀνδρός τῆς!...

Ἡ ὄρες περνοῦσαν καὶ κανεὶς δὲν φαινότανε...